

[Martin Glerup]

gen har, og det er de registrerede grunde, det drejer sig om. Det kan ikke hjælpe, at man bare siger, at der er ikke nogen problemer med de grunde, for amtsejendomsmyndighederne fjerner jo ikke forureningen ved at skrive et brev til ejerne af dem. Der, hvor der virkelig er tale om forurening, skal der ryddes op, og det er det, der kan ske hurtigere på denne måde, og det har Fremskridtspartiet jo også tidligere været enige med os i.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

For at nærme os en afslutning på diskussionen: Der, hvor argumenterne kikker både i forhold til De Konservative og de socialdemokratiske socialister – og modsat os – er hele udgangspunktet, nemlig at fejlen blev begået, da man gik i gang med denne registrering af giftgrunde og foretog den på så ukvalificeret og så dårlig og så amatøragtig basis rundt omkring i amtskommunerne. Fremskridtspartiet advarede imod det, og Fremskridtspartiet sagde, at det ville gå galt. Fremskridtspartiets amtsrådsmedlemmer rundt omkring i landet strittede imod og sagde: Det er rent galt det her.

Når så skaden er sket, når tusindvis af sagesløse grundejere i dette land er blevet brændemærket af mere eller mindre tilfældigt uddannede miljømedarbejdere, der har siddet i frokostpauserne og bladret i gamle telefonbøger, kommer man rendende til Folketinget og siger: Nu vil vi prøve, om vi ikke kan rette op på det; så kan folk mod betaling af et gebyr slippe længere frem i køen. Med det tidligere behandlede lovforslag kan man begynde at lappe lidt på skaderne.

Der er kun én vej, og det er, at et flertal her i Folketinget erkender, at man har gjort i nærderne, at man har trådt i spinaten, at man har kvajet sig ud over, hvad man kan tillade sig, og så får ophævet de oprindelige registreringer. Så kan de miljømedarbejdere i øvrigt blive sat til noget fornuftigt, nemlig at rydde op de steder, hvor der virkelig er problemer, og det er jo ifølge hr. Martin Glerup i måske 10-15 pct. af tilfældene. Så kan resten, de 85-90 pct. af de grundejere, der er blevet berørt af dette her, derefter leve i fred og ro og uden problemer med kreditforeninger og banker, hvis de vil sælge, bygge til osv. osv. Det var den opgave, Folketinget burde påtage sig, frem for nu at

bakke bureaukraterne op og komme med yderligere lovforslag. Vi ved godt, hvordan dette her vil blive brugt og misbrugt rundt omkring i amtskommunerne, for vi ved jo, hvilke intentioner de medarbejdere, der skal forvalte dette her, har.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-8, ændringsforslag nr. 1, § 9, således ændret, §§ 10 og 11, ændringsforslag nr. 2, ændringsforslag nr. 3, § 12, således ændret, §§ 13-19, ændringsforslag nr. 4, § 20, således ændret, §§ 21-26, ændringsforslag nr. 5 om en ny affattelse af § 27, § 27 i den nye affattelse og §§ 28-30

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 185:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven og skattekontrolloven. (Faglige kontingenter m.v.).

Af skatteministeren (Stavad).

(Fremsat 10/2 93. Første behandling 23/2 93. Betænkning 31/3 93).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Kirkegaard (KF):

Jeg vil gerne fra talerstolen gøre rede for mindretallets ændringsforslag. Dette ændringsforslag sikrer, at et medlem af en faglig organisation under alle omstændigheder kan opnå fradrag for en dokumenteret fradragsberettiget udgift, altså medlemskontingentet, selv om man har benyttet sig af retten til – efter forslaget – at frabede sig kollektiv indberetning til skattevæsenet af det faglige kontingent.

Skatteteknisk er det noget roderi, hvis man ikke kan få fradrag for en fradragsberettiget udgift, når man i øvrigt er i stand til at dokumentere udgiften.

Jeg vil gerne minde om, at når hovedforslaget overhovedet blev fremsat, var det for at undgå at komme i konflikt med menneskerettighedskonventionen. Hvis man undlader at vedtage mindretallets ændringsforslag, kommer man i den situation, at Danmark bliver et land, hvor man kun kan nyde godt af sine menneskerettigheder i den sag her, hvis man vil betale for det. Det mener jeg ikke vi kan være bekendt, og vi risikerer i øvrigt at få en sag på halsen. Det bør vi undgå; derfor bør mindretallets ændringsforslag vedtages.

Ole Donner (FP):

Fremskridtspartiet indstiller dette lovforslag til vedtagelse med de to stillede ændringsforslag, og jeg vil gerne sige, at jeg er helt enig i alle de betragtninger, hr. Kirkegaard kom med. Det var også årsagen til, at Fremskridtspartiet fremsatte det ændringsforslag, som er tiltrådt af både Venstre og Det Konservative Folkeparti.

Vi er nemlig overbevist om, at vi bliver underkendt af Det Danske Center for Menneskerettigheder. Det er helt givet, at der i hvert fald er mindst én fagforening, der indbringer dette her. Vi vil så få en ny sag på halsen, og om et års tid – eller hvor lang tid der nu går – vil vi komme til at ændre det sådan, at det bliver som det, Fremskridtspartiet har foreslået i dag.

Elisabeth Arnold (RV):

Ved førstebehandlingen af lovforslag nr. L 185 gjorde jeg på Det Radikale Venstres vegne rede for visse betænkeligheder ved eventuelt at kunne udsætte os for mulige nye sagsanlæg i

forbindelse med overtrædelse af menneskerettighedskonventionerne.

Imidlertid har vi under udvalgsbehandlingen stillet spørgsmål til Det Danske Center for Menneskerettigheder og har derfra fået en redegørelse, der går ud på, at centeret ikke mener, der vil være basis for nye retssager, hvis man vedtager lovforslaget, som det foreligger her med skatteministerens ændringsforslag. Det er derfor uden betænkeligheder, at Det Radikale Venstre nu støtter lovforslaget med de af skatteministeren stillede ændringsforslag.

Men jeg vil ikke undlade at sige til hr. Kirkegaard, som netop var heroppe for et øjeblik siden, at det jo ikke er rigtigt, at man kun kan få sine menneskerettigheder tilgodeset, hvis man betaler for det. Fradraget forudsætter under alle omstændigheder, at man betaler sit kontingent. Ellers har det jo ikke nogen mening at få sit fradrag. Det er jo ikke pengebetaling, det drejer sig om her. Skattevæsenet skal selvfølgelig have mulighed for at kunne kontrollere, om de oplysninger, skatteyderen kommer med, er rigtige, og det er det, der ligger i det. Der er ikke tale om, at man skal betale noget for at få sine menneskerettigheder. Man skal selvfølgelig have et fradrag, hvis man har betalt sit kontingent. Det er da det, der er meningen med det hele.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Jeg vil gerne sige til fru Elisabeth Arnold, at selvfølgelig er det vigtigt, at man lytter, men det er altså også vigtigt, at man tænker. Man kan selvfølgelig diskutere, om det er at betale, eller om det er at miste et fradrag. Under alle omstændigheder kommer vi i den situation, at man kun kan nyde godt af sine menneskerettigheder, hvis man har råd til det.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg var en lille smule i tvivl, om det var det samme bilag, jeg sidder med, som fru Elisabeth Arnold taler om.

Det Danske Center for Menneskerettigheder har i bilag 3 til lovforslaget svaret på, hvad de siger til lovforslaget. Men de svarer jo uden om, de taler kun om indberetningspligten. De

[Ole Donner]

går behændigt udenom med hensyn til, hvad der sker, hvis man ikke får de samme fradragsmuligheder. Derfor kan man bruge svaret i forbindelse med indberetningspligten; jeg er enig med fru Elisabeth Arnold i, at dér er der ingen problemer.

Men præcis når det drejer sig om det at få et skattefradrag, foretager man altså en sondring imellem, om man er indberettet på den ene eller den anden måde. Og jeg er 100 pct. overbevist om – ligesom hr. Kirkegaard – at det kommer vi galt af sted med.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Ole Donner har ret i, at det af bilag 3 ikke fremgår krystalklart, hvilke konsekvenser dette lovforslag vil have.

Men jeg kan oplyse hr. Ole Donner om, at jeg personligt har taget kontakt til Det Danske Center for Menneskerettigheder for at spørge, om den implikation, der lå i den betænkelighed, Det Radikale Venstre havde i første omgang – nemlig at man kunne fratages sin ret til fradrag, hvis man ikke lod sig indberette gennem fagforeningerne – ville kunne give anledning til nye sager. Til det svarede Det Danske Center for Menneskerettigheder, at det mente man bestemt ikke det kunne. Jeg synes, at hr. Ole Donner skulle stille det spørgsmål i udvalget, hvis det er en præcisering, han gerne vil have på tryk.

Men jeg mener, at efter at have indhentet oplysninger fra Det Danske Center for Menneskerettigheder har jeg ingen betænkeligheder ved at tilslutte mig lovforslaget, som det ligger nu.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg takker fru Elisabeth Arnold for oplysningen; det er selvfølgelig en uhyre interessant oplysning. Derfor vil jeg, hr. formand, begære, at lovforslaget går tilbage til fornyet udvalgsbehandling, så vi kan anmode skatteministeren om at spørge, om det er rigtigt. For der er en ny situation i forhold til det, der foreligger her, idet man helt konsekvent kører udenom og overhovedet ikke svarer på dette spørgsmål.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg kan ikke lade være med, som jeg også gjorde under førstebehandlingen, at udtrykke en vis forundring over Venstres og De Konserveratives stillingtagen i denne sag, når jeg lytter til den konservative ordfører, hr. Kirkegaard, som jeg også opfatter som dækkende Venstres synspunkter – i hvert fald når det drejer sig om, at man, som det fremgår af betænkningen, ønsker at stemme for Fremskridtspartiets ændringsforslag.

Jeg vil gerne minde om, at det lovforslag, jeg her har fremsat, er helt identisk med det lovforslag, der lå i ministeriet, da jeg rykkede ind. Den daværende skatteminister, hr. Fogh Rasmussen, fremsendte den 15. september 1992 et brev til en række ordførere, herunder til mig. Derfor kan jeg uden at bryde nogen former for tavshedspligt meddele, at af det brev, som hr. Fogh Rasmussen sendte til mig, dateret 15. september 1992, fremgår det:

»Konflikten mellem indberetningspligten og menneskerettighederne kan efter Det Danske Center for Menneskerettigheders opfattelse løses ved at give det enkelte foreningsmedlem valgfrihed med hensyn til, om foreningen skal indberette medlemmets kontingentbetaling og dermed medlemskab til skattemyndighederne eller ej. Fravælger det enkelte medlem indberetning, mister pågældende retten til fradrag for kontingentudgiften, da myndighederne selv sagt ikke kan godkende et fradrag uden mulighed for at kontrollere berettigelsen heraf.«

Det var den daværende skatteminister, der sad i den regering, hvor også hr. Kirkegaard var minister, der på regeringens vegne anmodede en række af Folketingets partier om at tilslutte sig den løsning.

Jeg kan i øvrigt meddele hr. Kirkegaard, at Socialdemokratiet dengang sendte besked tilbage til den daværende skatteminister om, at vi syntes, at det var en udmærket løsning, som vi tilsluttede os. Derfor har jeg fremsat det pågældende lovforslag, og derfor er den fremstilling, som fru Elisabeth Arnold har givet i dag, også i fuldstændig overensstemmelse med den opfattelse, som den foregående regering havde af Det Danske Center for Menneskerettigheders opfattelse af denne sag. Hvis Venstre og De Konservative fuldstændig har skiftet standpunkt den 25. januar om aftenen til et lovforslag, de selv har bedt os om at tilslutte os, må

[Skatteministeren]

man selvfølgelig gerne gøre det, men det virker ikke særlig troværdigt.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi ikke argumenteresistente, og det vil sige, at hvis der kommer nye argumenter på bordet, forbeholder vi os retten til at blive klogere; en sådan ret har skatteministeren selvfølgelig også. Jeg ved ikke, om han vil benytte sig af den, men han har i hvert fald behov for den.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 om en ny affattelse af § 1 forkastedes, idet 45 stemte for, 66 imod.

§§ 1 og 2, ændringsforslag nr. 2 og § 3, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Forespørgsel nr. F 19:

Forespørgsel til skatteministeren og miljøministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om sine planer for at gennemføre en økologisk skattereform?«

Af Jes Lunde (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 23/2 93. Fremme af forespørgslen vedtaget 9/3 93).

*Begrundelse***Jes Lunde (SF):**

Op til det globale miljøtopmøde i Rio de Janeiro sidste år kom der en strøm af rapporter, der gjorde status over verdens miljømæssige situation.

Det blev konkluderet, at mindst 140 planter og dyrearter uddør hver dag. Atmosfærens indhold af CO₂, der kan skabe en drivhuseffekt, er 26 pct. højere end ved industrialiseringens start, og den er stadig stigende. Luften over os er forurenet med CFC-gasser i en grad, der allerede har forårsaget indtil flere huller i ozonlaget. Floder, vandløb og søer er forurenet på en sådan måde, at mange af dem er uddøde for biologisk liv, og de samme faresignaler er begyndt at melde sig i havet ud for vores kyster. I den tredje verden fældes store skovområder for at skaffe kapital eller bare optændingsbrænde til en nødlidende befolkning med katastrofale konsekvenser for miljøet.

De miljømæssige problemer har et alarmende omfang, og de må nødvendigvis løses i et globalt samarbejde, men Riokonferencen blev for SF også understregningen af vigtigheden i, at alle lande gør deres yderste for miljøet nationalt, og at det i et globalt perspektiv er helt afgørende, at nogle lande har styrken til at gå forrest. Det forpligter klart verdens rigeste lande, da vi bruger langt de største dele af verdens ressourcer og har de videnskabelige forudsætninger for at give vores bidrag til en ændring af udviklingen.

I Danmark er den miljømæssige bevidsthed glædeligvis også meget stor, nogle gange kan man godt få indtryk af, at den måske endda er større ude i befolkningen end inde i Folketinget. Se f.eks. Handelskammerets analyse af dets egne medlemsvirksomheder, der ifølge Børsen den 29. marts 1993 blev spurgt om deres generelle holdning til miljøafgifter som alternativ til andre beskatningsformer. 55 pct. af virksomhederne erklærede sig positive eller meget positive over for miljøafgifter, og kun 18 pct. var imod. Så er det, man må spørge sig selv, hvad Folketinget egentlig venter på.

Miljøet kan på mange måder gives bedre vilkår gennem regler, forbud og påbud, men hvis vi skal endnu videre, og hvis vi mest smidigt og med størst effekt skal have både forbrugere og producenter til at fungere økologisk ansvarligt, er det vigtigt at bruge selve ryggraden i det øko-